

GUIOT

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 28ης Μαρτίου 1996 *

Στην υπόθεση C-272/94,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του tribunal correctionnel d'Arlon (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Michel Guiot,

Climatec SA, αστικώς υπεύθυνης εργοδότης εταιρίας,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 59 και 60 της Συνθήκης ΕΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, P. Jann και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesouro

γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Εισαγγελική Αρχή, εκπροσωπούμενη από τον Philippe Naze, αντεισαγγελέα αρμόδιο επί εργατικών ποινικών υποθέσεων στο tribunal de première instance d'Arlon,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Jan Devadder, διευθυντή διοικήσεως του Υπουργείου Εξωτερικών,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Ernst Röder, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας,
- η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από τον Nicolas Schmit, σύμβουλο πρεσβείας 1ης τάξεως στο Υπουργείο Εξωτερικών,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Marie-José Jonczy, νομικό σύμβουλο, και την Héléne Michard, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του M. Guiot και της Climatec SA, εκπροσωπηθέντων από τον André Bosseler, δικηγόρο Arlon, της Βελγικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπηθείσας από τον Jan Devadder, της Κυβερνήσεως του Λουξεμβούργου, εκπροσωπηθείσας από τον Luc Frieden, δικηγόρο Λουξεμβούργου, και της Επιτροπής, εκπροσωπηθείσας από τις Marie-José Jonczy και Héléne Michard, κατά τη συνεδρίαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Οκτωβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με απόφαση της 1ης Σεπτεμβρίου 1994, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 29 Σεπτεμβρίου 1994, το tribunal correctionnel d'Arlon υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 59 και 60 της ίδιας συνθήκης.
- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκλυψε στο πλαίσιο ποινικής δίκης κατά του M. Guiot, ως διευθύνωντος συμβούλου της Climatec SA, εταιρίας λουξεμβουργιανού δικαίου (στο εξής: Climatec), καθώς και κατά της ίδιας της Climatec, ως αστικώς υπεύθυνης εργοδότης εταιρίας, κατηγορουμένων ότι παρέλειψαν να καταβάλουν, κατά την περίοδο από τον Μάρτιο του 1992 έως τον Μάρτιο του 1993, εισφορές για τα «ένσημα πίστωσης» και τα «ένσημα κακοκαιρίας», οφειλόμενες δυνάμει της βελγικής νομοθεσίας, για την απασχόληση τεσσάρων εργατών, μισθωτών της Climatec, σε ένα εργοτάξιο στην Arlon του Βελγίου. Η κύρια οφειλή για την εν λόγω περίοδο ανέρχεται σε 98 153 βελγικά φράγκα.
- 3 Κατ' εφαρμογήν της βελγικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας της 28ης Απριλίου 1988 (στο εξής: σύμβαση), η οποία συνήφθη στο πλαίσιο της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως του οικοδομικού τομέα, αφορά τη χορήγηση «ενσήμων πίστωσης» και «ενσήμων κακοκαιρίας» και κατέστη υποχρεωτική με το βασιλικό διάταγμα της 15ης Ιουνίου 1988 (*Moniteur belge* της 7ης Ιουλίου 1988, σ. 9897), οι τέσσερις αυτοί εργαζόμενοι που απασχολούνταν επί βελγικού εδάφους έπρεπε να υπαχθούν στο καθεστώς των «ενσήμων πίστωσης» και των «ενσήμων κακοκαιρίας».
- 4 Κατά το άρθρο 2 της συμβάσεως, όλες οι επιχειρήσεις που υπάγονται στην αρμοδιότητα της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως του οικοδομικού τομέα οφείλουν να καταβάλλουν, στο Ταμείο Ασφάλισης Οικοδόμων (στο εξής: Ταμείο), συνολική εισφορά 9,12 %, από την οποία το μεν 9 % προορίζεται για τη

χορήγηση «ενσήμων πίστωσης» στους εργατές των επιχειρήσεων αυτών, το δε 0,12 % για την κάλυψη των εξόδων διαχείρισεως. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 της συμβάσεως, ορισμένες κατηγορίες επιχειρήσεων υποχρεούνται να καταβάλλουν επιπλέον στο Ταμείο εισφορά 2,1 %, από την οποία το μεν 2 % προορίζεται για τη χορήγηση «ενσήμων κακοκαιρίας», το δε 0,10 % για την κάλυψη των εξόδων διαχείρισεως. Δυνάμει του άρθρου 4, σημείο 1, της συμβάσεως, οι εισφορές αυτές «υπολογίζονται με βάση το 100 % της ακαθάριστης αμοιβής του εργάτη».

- 5 Εξάλλου, στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, η Climatec οφείλει να καταβάλλει, στο πλαίσιο της κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους αυτού, δύο ειδών εισφορές για τους εργαζόμενους που απασχολεί, συμπεριλαμβανομένων των εργαζομένων που έχουν προσωρινά αποσπασθεί σε άλλο κράτος μέλος.
- 6 Πρώτον, το άρθρο 1 του νόμου της 28ης Ιανουαρίου 1971, περί χορηγήσεως αντισταθμιστικού μισθού σε περίπτωση ανεργίας οφειλομένης σε χειμερινή κακοκαιρία (*Memorial A*, 1971, σ. 36), προβλέπει ότι, σε περίπτωση ανεργίας οφειλομένης σε χειμερινή κακοκαιρία κατά την περίοδο από 16 Νοεμβρίου έως 31 Μαρτίου, οι εργατές του οικοδομικού τομέα δικαιούνται αποζημίωση προς αντιστάθμιση της αμοιβής (στο εξής: αντισταθμιστική αμοιβή). Δυνάμει του άρθρου 13, η αντισταθμιστική αυτή αμοιβή οφείλεται τόσο για μεμονωμένες ώρες ανεργίας όσο και για πλήρεις ή συνεχείς ημέρες ανεργίας. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 15, η ακαθάριστη αντισταθμιστική αμοιβή ανά ώρα ανέρχεται κανονικά στο 80 % της συνήθους ωριαίας ακαθάριστης αμοιβής του εργαζομένου.
- 7 Δεύτερον, η κανονιστική απόφαση του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου της 21ης Ιουλίου 1989, περί δηλώσεως γενικής ισχύος της 14ης και 15ης τροποποιήσεως της συλλογικής συμβάσεως εργασίας στον οικοδομικό τομέα, η οποία συνήφθη μεταξύ της *Fédération des entrepreneurs de nationalité luxembourgeoise* και της *Groupement des entrepreneurs du bâtiment et des travaux publics*, αφενός, και της *Confédération syndicale indépendante*, αφετέρου (*Memorial A*, 1989, σ. 975), καθιέρωσε, από 1ης Ιανουαρίου 1989, την υποχρέωση των εργοδοτών να καταβάλλουν δώρο τέλους του έτους της τάξεως του 3 % του ακαθάριστου μισθού. Από 1ης Ιανουαρίου 1993, το άρθρο 18 και το παράρτημα IV της κανονιστικής αποφάσεως του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, περί δηλώσεως γενικής ισχύος της συλλογικής συμβάσεως εργασίας στον οικοδομικό τομέα, η οποία συνήφθη μεταξύ των συνδικαλιστικών οργάνωσεων *Onofhängege Gewerkschaftsbond Letzebuerg (OGB-L)* και *Letzebuenger*

Chreschtliche Gewerkschaftsbond (LCGB), αφενός, και των Groupement des entrepreneurs du bâtiment et des travaux publics και Fédération des entrepreneurs de nationalité luxembourgeoise, αφετέρου (*Memorial A*, 1993, σ. 1668), αύξησαν το ως άνω δώρο στο 4 % του ακαθαρίστου μισθού. Αυτό το δώρο τέλους του έτους καταβάλλεται μαζί με τον μισθό του Δεκεμβρίου, υπό την προϋπόθεση ότι ο εργαζόμενος, κατά τον χρόνο που οφείλεται το δώρο (ήτοι στις 31 Δεκεμβρίου), έχει απασχοληθεί στην επιχείρηση επί ένα έτος, μπορεί δε να μειωθεί προοδευτικά, έως και κατά 100 %, λόγω απουσιών.

8 Θεωρώντας ότι η έκβαση της ποινικής δίκης εξαρτάται από την ερμηνεία των διατάξεων της Συνθήκης που αφορούν την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, το tribunal correctionnel d'Arlon αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«— Πρέπει τα άρθρα 7, 7 Α, 59 και 60 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση να ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι το ότι ένα κράτος μέλος καθιστά υποχρεωτική, μέσω συλλογικής συμβάσεως εργασίας η οποία κατέστη υποχρεωτική με βασιλικό διάταγμα για όλες τις επιχειρήσεις που ασκούν ή έρχονται για να ασκήσουν δραστηριότητα στο έδαφος του δυνάμει του δικαιώματός τους περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, την καταβολή εργοδοτικών εισφορών υπό μορφήν “ενσήμων πίστεως” και “ενσήμων κακοκαιρίας”, υποχρέωση η οποία σωρεύεται με την υποχρέωση που βαρύνει τις επιχειρήσεις αυτές στις χώρες καταγωγής τους να καταβάλλουν εισφορές οι οποίες καλύπτουν τους ίδιους κινδύνους και έχουν σχεδόν πανομοιότυπο ή παρόμοιο σκοπό, συνιστά παράβαση των προπαρατεθέντων άρθρων, καθ’ όσον πρόκειται για μέτρο ενέχον δυσμενή διάκριση, το οποίο συνεπώς αποτελεί σοβαρό εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών εντός της Μεγάλης Εσωτερικής Αγοράς χωρίς σύνορα για τον λόγο ότι η εν λόγω υποχρέωση συνεπάγεται ένα πρόσθετο κόστος για τις κοινοτικές επιχειρήσεις, καθιστώντας επομένως αυτές λιγότερο ανταγωνιστικές στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους;

— Ειδικότερα, συνάδει προς το άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΟΚ (περιορισμοί της ελεύθερης διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών) η δύναμει της συλλογικής συμβάσεως εργασίας της 28.4.1988, η οποία κατέστη υποχρεωτική με το Β.Δ. της 15.6.1988, επιβαλλόμενη σε οικοδομική επιχείρηση, εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος και παρέχουσα υπηρεσίες εντός του Βελγίου στον οικοδομικό τομέα, υποχρέωση καταβολής “ενσήμων κακοκαιρίας” και “ενσήμων πίστεως”;

- 9 Με το ερώτημα αυτό, το εθνικό δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης απαγορεύουν σε κράτος μέλος να υποχρεώνει μια επιχείρηση, εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος και εκτελούσα προσωρινώς έργα στο πρώτο κράτος, να καταβάλλει εργοδοτικές εισφορές υπό μορφή «ενσήμων πίστωσης» και «ενσήμων κακοκαιρίας» για εργαζόμενους που απασχολούνται στα έργα αυτά, ενώ η επιχείρηση αυτή υποχρεούται ήδη να καταβάλλει ανάλογες εργοδοτικές εισφορές, για τους ίδιους εργαζόμενους και για τις ίδιες περιόδους δραστηριότητας, εντός του κράτους όπου είναι εγκατεστημένη.
- 10 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 59 της Συνθήκης επιτάσσει όχι μόνον την κατάργηση κάθε δυσμενούς διακρίσεως έναντι του παρέχοντος υπηρεσίες λόγω της ιθαγένειάς του, αλλά και την κατάργηση κάθε περιορισμού, ακόμη και αν αυτός εφαρμόζεται αδιακρίτως τόσο στους ημεδαπούς παρέχοντες υπηρεσίες όσο και σ' αυτούς των άλλων κρατών μελών, οσάκις μπορεί να παρεμποδίσει, να παρενοχλήσει ή να καταστήσει λιγότερο ελκυστικές τις δραστηριότητες του παρέχοντος υπηρεσίες όταν αυτός είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος, όπου νομίμως παρέχει ανάλογες υπηρεσίες (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 1991, C-76/90, Säger, Συλλογή 1991, σ. I-4221, σκέψη 12, και της 9ης Αυγούστου 1994, C-43/93, Vander Elst, Συλλογή 1994, σ. I-3803, σκέψη 14).
- 11 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι, ακόμα και ελλείψει εναρμονίσεως στον τομέα αυτόν, η ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, ως θεμελιώδης αρχή της Συνθήκης, μπορεί να περιοριστεί μόνον από ρυθμίσεις δικαιολογούμενες από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος και εφαρμοζόμενες σε κάθε πρόσωπο ή επιχείρηση που ασκεί δραστηριότητα στο έδαφος του κράτους όπου παρέχονται οι υπηρεσίες, εφόσον το συμφέρον αυτό δεν διασφαλίζεται από τους κανόνες στους οποίους υπόκειται ο παρέχων τις υπηρεσίες εντός του κράτους μέλους όπου είναι εγκατεστημένος (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 26ης Φεβρουαρίου 1991, C-180/89, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1991, σ. I-709, σκέψη 17, και C-198/89, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1991, σ. I-727, σκέψη 18, καθώς και προμνησθείσα απόφαση Vander Elst, σκέψη 16).
- 12 Συναφώς, το Δικαστήριο, με την απόφαση της 27ης Μαρτίου 1990, C-113/89, Rush Portuguesa (Συλλογή 1990, σ. I-1417, σκέψη 18), έκρινε ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν κωλύει τα κράτη μέλη να επεκτείνουν το πεδίο εφαρμογής της νομοθεσίας τους ή των συλλογικών συμβάσεων εργασίας περί κατωτάτων μισθών που συνάπτονται από τους κοινωνικούς εταίρους σε κάθε πρόσωπο που

παρέχει έμμισθη εργασία, έστω και προσωρινού χαρακτήρα, επί του εδάφους τους, ανεξαρτήτως της χώρας εγκαταστάσεως του εργοδότη, καθώς και ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν απαγορεύει εξάλλου στα κράτη μέλη να επιβάλλουν την τήρηση των κανόνων αυτών με τα κατάλληλα μέσα.

- 13 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστούν διαδοχικώς το αν οι επιταγές της βελγικής νομοθεσίας συνεπάγονται αποτελέσματα περιοριστικά της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών και, ενδεχομένως, το αν, στον συγκεκριμένο τομέα δραστηριότητας, επιτακτικοί λόγοι απόμεινοι του γενικού συμφέροντος δικαιολογούν τέτοιους περιορισμούς της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Αν όντως συντρέχει η ανωτέρω περίπτωση, θα πρέπει, επιπλέον, να εξεταστεί μήπως αυτό το συμφέρον διασφαλίζεται ήδη από τους κανόνες του κράτους όπου είναι εγκατεστημένος ο παρέχων τις υπηρεσίες και μήπως το ίδιο αποτέλεσμα μπορεί να επιτευχθεί με λιγότερο δεσμευτικούς κανόνες.
- 14 Πρέπει, πρώτον, να παρατηρηθεί ότι μια εθνική ρύθμιση η οποία υποχρεώνει τον εργοδότη, ο οποίος ενεργεί ως παρέχων υπηρεσίες υπό την έννοια της Συνθήκης, να καταβάλλει εργοδοτικές εισφορές στο ασφαλιστικό ταμείο του κράτους μέλους υποδοχής, επιπλέον των εισφορών τις οποίες έχει ήδη καταβάλει στο ασφαλιστικό ταμείο του κράτους όπου είναι εγκατεστημένος, του επιβάλλει μια πρόσθετη οικονομική επιβάρυνση, με αποτέλεσμα ο εργοδότης αυτός να μη βρίσκεται στην ίδια μοίρα, από πλευράς ανταγωνισμού, με τους εργοδότες που είναι εγκατεστημένοι στο κράτος υποδοχής.
- 15 Πρέπει, συνεπώς, να θεωρηθεί ότι μια τέτοια ρύθμιση, έστω και αν εφαρμόζεται αδιακρίτως τόσο στους ημεδαπούς παρέχοντες υπηρεσίες όσο και σ' αυτούς των άλλων κρατών μελών, είναι ικανή να συνιστά περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών υπό την έννοια του άρθρου 59 της Συνθήκης.
- 16 Πρέπει, εντούτοις, να γίνει δεκτό ότι το γενικό συμφέρον που άπτεται της κοινωνικής προστασίας των εργαζομένων στον οικοδομικό τομέα, λόγω των ιδιαιτέρων συνθηκών που επικρατούν στον τομέα αυτόν, μπορεί να αποτελέσει επιτακτικό λόγο δικαιολογούντα έναν τέτοιο περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

- 17 Αυτό, ωστόσο, δεν συμβαίνει όταν οι εν λόγω εργαζόμενοι απολαύουν της ίδιας προστασίας, ή κατ' ουσίαν συγκρίσιμης προστασίας, δυνάμει των εργοδοτικών εισφορών που ήδη καταβάλλονται από τον εργοδότη εντός του κράτους μέλους όπου είναι εγκατεστημένος.
- 18 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει κατά πόσον οι επιταγές της νομοθεσίας του κράτους εγκαταστάσεως, εν προκειμένω του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, είναι ανάλογες ή, εν πάση περιπτώσει, συγκρίσιμες με εκείνες που θέτει η νομοθεσία του κράτους εντός του οποίου πραγματοποιείται η παροχή υπηρεσιών, εν προκειμένω του Βασιλείου του Βελγίου.
- 19 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο υπογράμμισε ότι οι επίδικες βελγικές και λουξεμβουργιανές εισφορές καλύπτουν στην πράξη τους ίδιους κινδύνους και επιδιώκουν ανάλογο — αν όχι ταυτόσημο — σκοπό.
- 20 Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται από τη δικογραφία και από τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν με τις απαντήσεις στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου, καθώς και από τις συζητήσεις που διεξήχθησαν ενώπιόν του. Από τα ανωτέρω στοιχεία συνάγεται, πράγματι, ότι, μονολότι η λουξεμβουργιανή νομοθεσία διαφέρει από τη βελγική, ιδίως όσον αφορά τα ποσοστά των δώρων και τους τρόπους καταβολής τους, αμφότερες οι νομοθεσίες αυτές προβλέπουν μηχανισμούς οι οποίοι αποβλέπουν, αφενός, στην προστασία των οικοδόμων από τους κινδύνους παύσεως της εργασίας και, ως εκ τούτου, απώλειας των αποδοχών τους λόγω κακοκαιρίας και, αφετέρου, στην ανταμοιβή της πίστεώς τους στον εν λόγω τομέα δραστηριότητας.
- 21 Δεδομένου ότι η κοινωνική προστασία των εργαζομένων συνιστά τον μοναδικό λόγο γενικού συμφέροντος που είναι ικανός να δικαιολογήσει περιορισμούς της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών όπως οι επίδικοι, οι τυχόν τεχνικής φύσεως διαφορές που παρατηρούνται όσον αφορά τη διαχείριση των ασφαλιστικών αυτών καθεστώτων δεν μπορούν να δικαιολογήσουν έναν τέτοιο περιορισμό.

- 22 Συνεπώς, στο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης απαγορεύουν σε κράτος μέλος να υποχρεώνει μια επιχείρηση, εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος και εκτελούσα προσωρινώς έργα στο πρώτο κράτος, να καταβάλλει εργοδοτικές εισφορές υπό μορφή «ενσήμων πίστεως» και «ενσήμων κακοκαιρίας» για εργαζόμενους που απασχολούνται στα έργα αυτά, ενώ η επιχείρηση αυτή υποχρεούται ήδη να καταβάλλει ανάλογες εισφορές, για τους ίδιους εργαζόμενους και για τις ίδιες περιόδους δραστηριότητας, στο κράτος όπου είναι εγκατεστημένη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 23 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Βελγική, η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόδισης που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με απόφαση της 1ης Σεπτεμβρίου 1994 το tribunal correctionnel d'Arlon, αποφαινεται:

Τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης ΕΚ απαγορεύουν σε κράτος μέλος να υποχρεώνει μια επιχείρηση, εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος και εκτελούσα προσωρινώς έργα στο πρώτο κράτος, να καταβάλλει εργοδοτικές εισφορές υπό

μορφή «ενσήμων πίστωσης» και «ενσήμων κακοκαιρίας» για εργαζόμενους που απασχολούνται στα έργα αυτά, ενώ η επιχείρηση αυτή υποχρεούται ήδη να καταβάλλει ανάλογες εισφορές, για τους ίδιους εργαζόμενους και για τις ίδιες περιόδους δραστηριότητας, στο κράτος όπου είναι εγκατεστημένη.

Edward

Jann

Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Μαρτίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

R. Grass

D. A. O. Edward